

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **P.K.**
bytem D. 291/64, X O. – P.
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2016, č. j. KUOK 44794/2016, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Magistrát města Olomouce (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 1. 3. 2016, č. j. SMOL/047244/2016/OARMV/DPD/Reg, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu.
2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 2. 12. 2015 v 15.38 h na 259. km na rychlostní komunikaci R35 (nyní D35), ve směru jízdy na obec Mohelnice, při řízení motorového vozidla tovární značky AUDI, RZ: X, nerespektoval nejvyšší dovolenou

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

rychlost mimo obec stanovenou zvláštním právním předpisem na 130 km/h, kdy v měřeném úseku silničním rychloměrem RAMER 10 C byla vozidlu naměřena rychlost 169 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši $\pm 3\%$, byla tedy jako nejnižší možná skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 163 km/h, což je o 33 km/h více, přičemž přestupek spáchal z nedbalosti. Magistrát uložil žalobci pokutu ve výši 3 500 Kč. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

3. **Žalobce v žalobě** namítal, že:

- žalovaný neprovedl žalobcem navržený důkaz výsledkem spolujezdce, ač jím mohl být zpochybněn závěr, který žalovaný činil na základě ničím nepřezkoumatelného účelového tvrzení. Žalobce již v řízení před magistrátem tvrdil, že měl nastaven tempomat na rychlost 150 km/h a je si jist, že jel maximálně touto rychlostí. V odvolání navrhl výslech spolujezdce, který by měl jeho tvrzení potvrdit. Výstup z ověřeného rychloměru není nezpochybnitelným důkazem, a je-li prokázáno, že jiný (ostatně také certifikovaný) měřič zobrazoval hodnotu jinou, lze o výsledcích výstupu z rychloměru mít důvodné pochybnosti, a je pak nutné o to obezřetněji jej hodnotit, případně doplnit dokazování;
- rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce namítal, že na hlavním snímku se nenachází jeho vozidlo, nachází se zde vozidlo, které nemá žádnou registrační značku (dále jen „RZ“), resp. má prázdnou podkladovou tabulku (držák) RZ, vozidlo žalobce však mělo řádně umístěny obě tabulky RZ, o čemž svědčí též skutečnost, že žalobce nebyl obviněn z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 silničního zákona), a pouze na malé fotografii se nachází zvětšenina RZ vozidla žalobce. Magistrát tuto námitku odbyl nepřiléhavým tvrzením, že na fotografii je vozidlo žalobce jediné. Žalobce však tvrdil, že na listině „záznam o přestupku“ se nachází tři fotografie - na největší jsou zaznamenány informace z rychloměru (naměřená rychlost, směr měření, verze SW, GPS údaje), a je na ní vyobrazeno vozidlo bez RZ, menší fotografie je zjevně zvětšeninou hlavní fotografie a třetím snímkem je zvětšenina RZ vozidla žalobce. Žalobce tvrdil, že není možné spojovat hlavní fotografii s dalšími malými fotografiemi, neboť zatímco na hlavní fotografii je vyobrazeno vozidlo bez RZ, dokonce i zvětšenina zadní části vozidla nemá připevněnu RZ, tak na třetí fotografii se nachází RZ vozidla žalobce. Je jasné, že je-li na každé fotografii vyobrazeno něco jiného, nelze činit závěry, že jedna z fotografií je zvětšeninou jiné fotografie. Žalovaný se pokusil vadu rozhodnutí magistrátu zhojit tím, že se pokusil námitky žalobce vypořádat sám, což však není zákonný postup, neboť tak krátil žalobce na jednom stupni posouzení argumentů;
- žalovaný sám vypořádal námitky žalobce nedostatečným způsobem, neboť pouze ocitoval pasáž návodu k obsluze silničního radarového rychloměru RAMER 10 C (dále jen „návod k obsluze“), který interpretoval tak, že je rychloměrem na záznam o přestupku pořizován automaticky soubor 3 fotografií, do jejichž skladby nemohou policisté zasahovat. Návod k obsluze však nebyl součástí spisu a nebyl proveden k důkazu, proto z něj žalovaný nemohl vycházet. Žalobce tak neměl v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), možnost seznámit se s podkladem rozhodnutí žalovaného, tudíž bylo řízení zatíženo procesní vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.;

- žalovaný „deformoval důkaz“, neboť závěr, k němuž dospěl, nemá v citovaném úryvku návodu k obsluze oporu. Úryvek naopak potvrzuje fakt, že rychloměr vytvoří jedinou digitální fotografii doplněnou o informaci o směru jízdy, naměřené rychlosti, datu a času měření a další informace. Z návodu k obsluze se vůbec nepodává, že by rychloměr měl následně pořídit výřezy z této fotografie, resp. že by měl vytvořit tři fotografie stejného vozidla. Argument žalobce, že byla změřena rychlost vozidla, která je uvedena na hlavní fotografii výstupu z měření, tedy vozidla bez RZ, z čehož lze postavit najisto, že nebylo změřeno vozidlo žalobce, které RZ mělo, nebyl vyvrácen. Fotografie zobrazující RZ žalobce tedy není původní součástí výstupu z měření a musela být do listiny založené ve spise vložena dodatečně, zřejmě ze strany policistů, ať již úmyslně, nebo nedopatřením. To by však mohli objasnit pouze policisté, pokud by byli vyslechnuti jako svědci. Žalovaný tak dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a zároveň nedostatečně vypořádal námitky a tvrzení žalobce, což představuje procesní vadu;
- rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nijak nevyjádřil k odvolací námitce žalobce, že na zcela konkrétní výtky žalobce vůči procesu měření rychlosti reagoval magistrát pouze paušálním nepřezkoumatelným prohlášením, že veškerá tvrzení jsou účelová ve snaze obviněného vyhnout se trestu a nikoli zdůvodněním, v čem jsou žalobcovy námitky liché, mylné či vyvrácené;
- magistrát nedostatečně zjistil skutkový stav, když neprovedl žalobcem navržené důkazy ohledáním místa měření a čtením návodu k obsluze měřicího zařízení, které by ve vzájemné souvislosti prokázaly, že místo, na němž policisté prováděli měření, neumožňuje dodržet podmínky měření stanovené v návodu k obsluze;
- uvedl-li žalovaný, že se žalobce snaží důkazním návrhem „pouze vyvinít“, pak se zdá, že směřování důkazu k prokázání žalobcovy nevinyl byl jedním z důvodů, proč nebylo důkaznímu návrhu vyhověno. Ví-li však správný orgán o důkazu, který by mohl obviněného zprostit obvinění, je protizákonné, aby jej neprovedl;
- námitka žalobce stran nesprávného ustavení vozidla, které žalobce dovodil z přítomnosti svodidel na fotografii a porovnání GPS souřadnic s elektronickými mapami a navrhl k podpoře svého tvrzení důkaz čtením návodu k obsluze a ohledáním místa, zůstala ze strany magistrátu nevypořádána, přitom mohla mít vliv na zjištěný skutkový stav;
- žalovaný na námitku nemožnosti vyloučení selhání policistů při užití rychloměru reagoval odkazem na nepřiléhavý rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-32, který pojednává o nezáujatosti policistů. I policisté jsou však chybující lidé, proto není správná úvaha o tom, že policisté vždy dodržují návod k obsluze;
- s námitkou možnosti vzniku reflexe při měření se magistrát nevypořádal vůbec, žalovaný se pokusil vadu odstranit odkazem na návod k obsluze, který však neprovedl k důkazu, přičemž použil pojem „zcela běžná poloha“ automobilu na fotografii z měření, které nebylo zatíženo reflexí z měření, aniž obsah tohoto pojmu vysvětlil;
- při odůvodňování sankce magistrát bez podkladů uvedl, že byl hustý provoz, avšak fotografie z měření svědčí o opaku, tudíž mělo jít o polehčující, nikoli zvláště přitěžující okolnost;

- žalovaný nekorektně uvedl, že žalobce rozporuplně argumentoval záměnou vozidla a hustým provozem, žalobce však ve skutečnosti tvrdil, že provoz byl nulový a že vozidlo uvedené na výstupu z měření není jeho vozidlem;
 - žalovaný aproboval mylný názor magistrátu, že lze při stanovení sankce vycházet z obecných okolností (obecně bývá ve středu odpoledne zvýšený provoz), správné je však vycházet z konkrétních okolností;
 - tvrzení magistrátu, že jakékoli řidičské pochybení by v dané rychlosti mělo za následek velmi vážnou dopravní nehodu, nemá oporu ve spise a je nepravdivé, což žalobce hodlal prokázat policejními statistikami dokazujícími, že pouze 22 % nehod je způsobeno překročením rychlosti, což však žalovaný odmítl. Skutečnosti odůvodňující výši určité sankce však musí být předmětem dokazování nebo mít minimálně ve spise oporu. Ohrožovací následky přestupku spočívajícího v překročení rychlosti jsou subsumovány již ve formální stránce skutkové podstaty, jako přitěžující okolnost by mohly být hodnoceny pouze při existenci jiných okolností zvyšujících nebezpečnost (např. překročení rychlosti v místě práce na silnici). V opačném případě by nikdy nemohla být uložena sankce na spodní hranici sazby, neboť by bylo lze vždy tvrdit, že v důsledku překročení rychlosti může dojít k nehodě. Zvažování možných, nikoli reálných následků není přípustné. Mělo tedy být toliko jako polehčující okolnost vyhodnoceno, že žalobce nezpůsobil žádnou škodu;
 - žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou nezohlednění nedbalostní formy zavinění jako polehčující okolnosti;
 - sankce je tedy nepřiměřená, neboť reálně neexistovaly žádné přitěžující okolnosti, pouze okolnosti polehčující – k přestupku došlo za denního světla, jasného počasí, dobré viditelnosti, na místě bez většího množství chodců, z nedbalosti, nebyla způsobena škoda a rychlost spočívala při dolní hranici rychlosti nutné k naplnění skutkové podstaty;
 - správní orgány hodnotily tvrzení žalobce neuvedená při kontrole jako nevěrohodná. V řízení o přestupku se však koncentrace neuplatňuje a samotný časový odstup nemůže být používán jako argument ke zpochybnění žalobcových tvrzení. Závěr, že žalobce na místě přestupek nepopíral, je spekulativní, neboť žalobci nebyla dána možnost se k věci vyjádřit, nebyl sepsán žádný protokol. Dle koncepce přestupkového řízení jsou relevantní právě tvrzení uváděná obviněným před správním orgánem, nikoli vyjádření na místě.
4. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** poukázal na shodu žalobních bodů s odvolacími námitkami, s nimiž se řádně vypořádal a na závěrech uvedených v rozhodnutí setrval. Zdůraznil rozporuplnost postoje žalobce, který se sice domáhá toho, aby byl návod k obsluze součástí správního spisu, aby se s ním mohl seznámit, současně však argumentuje měřením v rozporu s návodem k obsluze. Zřetelně mu tedy návod k obsluze byl znám. Dále připomněl, že správní řízení tvoří jeden celek, a tudíž není nezákonností, vypořádá-li se s některou skutečností až odvolací orgán. Dovozuje-li žalobce, že vozidlo zachycené na fotografii není jeho vozidlem, účelově ignoruje další pořízené snímky. Zavádějící je rovněž návrh na výslech svědka, který by měl prokázat nastavení tempomatu, neboť skutečnost, zda měl žalobce tempomat zapnutý, není relevantní. Podstatné je pouze to, zda měřené vozidlo překročilo dovolenou rychlost a zda toto porušení zákona bylo dostatečně zdokumentováno. Dále uvedl, že žalobce selektivně cituje z judikatury a navrhuje-li dokazování (ohledání místa či čtení návodu k obsluze), není zřejmé, jak by právě tyto

důkazní prostředky mohly prokázat jím tvrzenou reflexi při měření či špatné ustavení rychloměru.

5. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Žalobce již v řízení před magistrátem namítal, že se popsaného protiprávního jednání nemohl dopustit, neboť měl nastavený tempomat na rychlost 150 km/h. Poté, co magistrát označil toto tvrzení v odůvodnění rozhodnutí za irrelevantní a vytkl žalobci, že ani netvrdí, že byl tempomat skutečně zapnutý, argumentoval nastavením tempomatu žalobce i v odvolání, kde současně navrhl vyslechnout jako svědka jeho spolujezdce, který by měl potvrdit, že žalobce měl během jízdy nastaven tempomat na 150 km/h a ten nebyl nijak deaktivován. Žalovaný důkazní návrh zamítl s tím, že ani případná výpověď svědka o zapnutí tempomatu by nebyla s to vyvrátit výsledek měření.
7. Krajský soud uvádí, že žalovaný se při neprovedení důkazu nedopustil procesní vady, neboť srozumitelně zdůvodnil, proč návrhu na provedení předmětného důkazu nevyhovuje. Uvedené zdůvodnění, byť kusé, považuje krajský soud také za věcně správné. Prokázání nastavení rychlosti 150 km/h na tachometru ve vozidle žalobce by totiž nebylo s to zvrátit údaje zjištěné užitým kalibrovaným měřicím zařízením, pokud by současně nebylo prokázáno, že rychloměr mohl v konkrétně posuzovaném případě zjistit nesprávnou hodnotu. K relevanci užívání tempomatu se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010-51. Podle tohoto rozsudku prosté tvrzení stěžovatele, že měl ve vozidle zapnutý tempomat na jinou než policií naměřenou rychlost, nemůže samo o sobě zpochybnit skutečnosti vyplývající ze shromážděných důkazů, zejména výsledek měření použitým silničním rychloměrem, a způsobit nastoupení zásady *in dubio pro reo*, neboť žádná relevantní pochybnost, kvůli níž by bylo na místě věc posoudit příznivěji pro stěžovatele, nevyšla najevo. S ohledem na uvedené byl nadbytečný výsledek spolujezdce.
8. **Zjištěný skutkový stav** má oporu ve správním spisu, zejména v záznamu o přestupku, a je dostatečný pro závěr, že byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS., „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ Ani podle názoru krajského soudu se neobjevily důvodné pochybnosti o stavu věci.
9. Vedle úředního záznamu a oznámení přestupku je klíčovým důkazem záznam z rychloměru s čitelnou fotografií vozidla za světa a dobré viditelnosti (v 15.38 h). I s ohledem na zaznamenanou rychlost vozidla (169 km/h) je čitelná registrační značka ve výřezích z fotografie (na druhém a třetím snímku). Jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 As 43/2019-22, v posuzované věci (na jehož podrobné znění krajský soud pro stručnost odkazuje), software, který vylučuje zásah člověkem, umožňuje přiblížení registrační značky vozidla a převedení části snímku do čitelnější podoby.
10. Součástí správního spisu (č. l. 5) je i ověřovací list č. 70/15 ze dne 27. 4. 2015, ze kterého vyplývá, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (viz rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77). Ke zpochybnění správnosti ověřovacího listu musí existovat konkrétní

skutkové či právní důvody vyvolávající rozumnou pochybnost, k čemuž v projednávané věci nedošlo.

11. Lichá je námitka o nesprávnosti měření z důvodu **reflexe**. O reflexi při měření rychlosti se jednat nemohlo, což vyplývá z postavení měřicího a měřeného vozidla, mezi kterými podle fotografie na záznamu z rychloměru žádná překážka nebyla. Pokud by došlo k nežádoucí reflexi nebo byla mezi měřeným vozidlem a rychloměrem překážka, měření by rychloměr vyhodnotil jako technicky nemožné a neprovedl by jej. Zdejšímu sodu je známo z věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011, že podle odborného vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu „celý systém měření rychlosti jízdy vozidla je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Měření trvá přibližně 0,333 s. V tomto časovém úseku proběhne několik měření, a pokud některý z výsledků výrazně statisticky vybočuje, je celé měření označeno jako chybné a zobrazí se chybová zpráva. Na základě uvedených údajů lze konstatovat, že naměřená rychlost uvedená ve fotodokumentaci odpovídá skutečné rychlosti vozidla, přičemž obsluha musí vybírat místo měření bez překážek ve výhledu.“ Lze rovněž vycházet z rozsudku NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, ve kterém byl srozumitelně vysvětlen průběh automatických korekcí měřicího přístroje RAMER 10 C. V případě nesprávného způsobu jízdy měřicího vozidla přístroj vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam neuloží. Zároveň měřicí přístroj vyhledává v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost měření. Dodatečně probíhá ještě ověření výsledku měření a kontroluje se znovu správnost měření. Pokud by kontrola ukázala více než povolenou odchylku, bylo by měření přístrojem automaticky anulováno. Vše probíhá automaticky. Tento způsob automatického fungování, automatického ověřování a kontrol měření měřicím přístrojem stejného typu jako v této věci vyplývá podle výše uvedené judikatury z jeho návodu k obsluze. Provedení důkazu návodem k obsluze měřicího přístroje RAMER 10 C před správními orgány či soudem by proto bylo nadbytečné. S ohledem na uvedené provedený způsob měření v posuzovaném případě nevzbudil ani žádné pochybnosti o měření neproškolenými či špatně proškolenými policisty, či o měření v rozporu s návodem k obsluze, nebo měření nesprávně ustaveným vozidlem.
12. Nedůvodné jsou **námítky týkající se sankce**. Soud neshledal pokutu 3 500 Kč nepřiměřeně vysokou a nezákonně uloženou. Podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu magistrát mohl uložit pokutu 2 500 Kč až 5 000 Kč. Magistrát přezkoumatelným způsobem podrobně vysvětlil, že přihlédl k tomu, že **žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 2003, dopustil se deseti evidovaných přestupků, z toho šesti za poslední tři roky**, což žalobce v žalobě zcela přehlíží. Polehčující okolností bylo překročení rychlosti při spodní hranici skutkové podstaty přestupku, spáchání přestupku z nedbalosti a nevznikla škoda. Přitěžující okolností podle magistrátu bylo, že žalobce přestupek spáchal „v pracovní den v době zvyšujícího se provozu, kdy jakákoli chyba v řízení by měla velmi vážné následky“. Žalovaný i soud se s odůvodněním magistrátu ztotožnil. Magistrát nezneužil správní uvážení, ani nepřekročil jeho meze, vzal v úvahu zákonná kritéria pro ukládání pokuty, úvaha je individualizovaná.
13. Žalobce má pravdu v tom, že **koncentrace řízení** se v řízení o přestupku neuplatní a že je na žalobci, **jakým způsobem se hájí**. Soud však současně souhlasí se správními orgány v tom, že pozdější obrana se jeví jako nedůvěryhodná. Žalobce se do oznámení

přestupku na místě v době jeho zjištění vůbec nevyjádřil, ani nepodepsal. Žalobce se nijak nevyjádřil ani po obdržení oznámení o zahájení správního řízení, ani při ústním jednání prostřednictvím zmocněnkyně K. Ch., která se vyjádřila písemně až 24. 2. 2016, tj. více než tři měsíce po spáchání přestupku, kde uplatnila jen část žalobních námitek. Takový postup se pak jeví v kontextu věci jako účelový (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).

14. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku. Žalobce nevnesl ve správním řízení ani v žalobě do skutkového stavu zjištěného správními orgány důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu.
15. Soud rozhodl o nákladech řízení podle § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval (výrok II), protože se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 17. srpna 2020

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně